

2987

Näckru.

I Slagesnäs skulle visa sig här-
va, o' hon lo' näckru i stället för hästen o' härva-
de mä'. Men tomren, han ville på hur då' va', o'
han sa: "Hon ska' lossa opp förkläsbanen, för
han buggar ätte' förklät!" O' då' gjorde hon, o' han
buggde ätte' förklät, när hon skulle släppa travom,
o' då' följde mä', då' han ga' sej i sjön.

Pr
Pinters lit.
Kyrkbokst. o. a.
1930

Olivia Jansson
Kullerås
Ber. Ola Svensson
f. 1859 i Kyrkbokst. o. a.

Ja' va' en bro, som di kallade Sörens-
bro, o' där, sa' di, att där va' ena pje, som dansade,
o' hon fick tag i näcken o' dansade mä' honom.
O' när di dansat har där i åren. O' den dansen
kalltes 'Nickens vals'!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2987

Ksl.
Lectors bok
Kupfshult
1930

Lijpt. Einar Jeppsson
Ksl. Ole Jonsson j. 1857

3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Trollkarlarna i Fallshult.

2987

Haukan hade ett fruntimmer, som
skan så' åt honom, o' hon lo' hem skäran mä'se,
o' den va' barmens. Men morren ätke sto' hon på
gåern mä' skäran i hannen, o' hon sto' tidesom i
dröta. Då sae Haukan lo' henne: "Jasa, du ä' här
o' ska' lämna lo'baka skäran." Då vaknade hon o' sva-
rade: "Ja, då' va' vick bäst då." Seu fick hon gå.

En gång, då Hangan va' i körkan, hade
hans lustru fått tag i hans bok o' läst i den. O' då
kom då' fram eu hel hoper små gubbar. Hangan
evade, att då' va' nåt galit, o' han gick ut ur
körkan o' spände för horet o' köide hem. O' då va'
stuvan full mä' små gubbar, o' koringan hade mto

4
kunnat sätta dom till något arbete. Då lo' han o' ö-
te ut en skäppa frö, som han hade stående, o'
så lät han dom plocka opp dä', o' då kunde han
mana mer dom.

Lars Känsson i Tranmala hade
den andra hälften å boken. Nu ska' boken va' i
Lunds domkyrka, o' där ligger den fastspikad med
spikar i alla fira hörnen, för en kan inte göra
å må' den. Då går inte o' bränna den.

pl.
Litters bld
Kjpholms
1920

Uppf. Elin Jepssoon
hos Olof Jonsson f. 1859

5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ila - Bengtän och båtsmannen.

2987

Ila - Bengtän va' född i södra Småland
i Krowobergs län. Hon hade sju kerafigi bröder, o'
själv va' hon inte så mest i den vägen. Sen ga' hon
sej te' Blekinge te' o' tjäna, o' då ble' hon sams
mä' en rik pojke i Farabot, o' hon gifte sej mä'
mä' honom, o' så hade hon två löser te'
samma mä' honom. Emellertid så va' han
meest äl're än hon. Sen begynte hon hålla te'
mä' en båtman, som hette Hauge Bolman,
o' di fick för sej, di skulle förga bå' gubben o' bar-
nen. Hon förga' gubben först mä' näst gift, då
heter visst fluckent. O' han begravs mä'. Men
då va' så märkli't, när han skulle begravas, för

2987

6

då va' så när, di into jätt hästarna te' o' gå. Om-
luti' så va' då' en gammal man, som gick i kring
vagnen o' hästarna, o' då' hjälpte. Di kunnur into
förstå, om han munnlade nå'ra ra'er o' lera, men
då' fick di i alla fall hästarna i gång. Sen så stent.
te di te' o' ge ihjäl barnen mä', men då' ena ble'
vi' liv. O' då' köjdes därigenom, att en liten lunn-
valp tapade upp spriet. Då' ena barnet hade druckit
mjölke, som hon hade där, o' spiltt upp at igen. O'
lunni valpen gick sen bort i sinne' kackelungen o'
dös där som en lunn - brukar man säga. Då' va'
en skräddare, som va' där o' sydde, o' han gick te' en
nämndeman där into' o' sae, hur då' förhöll sej, o'
sen kom han o' en te'. Ila-Bengtan ble' häktad o'
sen satt hon i häkte en te'. Sen ble' hon arrättad
o' Bolman mä'. Di ble' arrättade på en gång. Hon
gick frivilligt te' stupstocken, o' hon lue upp sitt

2987

rina, gula hår, så att nackem skulle bli fria. O' hon
sjungde en psalm, då va' nummer 208: "Snabbt
som bliken de försvinna våra leorda leonadsår."
Men Bolman, han va' så vresig, o' di fick honom
inte te' o' bekänna, att han va' t mä' om at. Vik-
gungen heter stället, där di ble' avrättade, o' där
va' ett hundrafemtital personer, som sto' spiss-
gär' där omkring. Bolman va' så vresig o' vredgades
o' fradgades. Skarprättaren så' två huren, o' först
huggde han i ögentrakten, o' sen huggde han i hår-
rana, o' sen te' slut så huggde han, där han skulle
hugga. Men Bolman, han va' så tjyckhalsad, o' skarprättaren
hade blit så därri, så han fick skära å
halsen. - D'ä' noch en 95 år, sen då' hände, an-
tar ja', för min mormor va' där o' tvättade bå-
da läken. Hon har sen talt om at för moor, o'
å hvern har ja' hört at. O' mormor va' fridd

8
i byen, så sant ä' dä' dä'. O' gubben förga' hon, Ha.
Bönglun, på vintern, för, es ja' minns rätt, så
va' dä' fem månader han ligger i graven, dä' di
grav opp honom, i' dä' va' på sommaren, för ja'
minns, di sae, att dä' va' så hollans lutt, när
lören sto' tik.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2987

Åke - Käll.

2987

Åke - Kjell, så hette han, o' han
bodde på Kjälleboda. En gång va' då' ett par
agestanter, som drev ikring o' sökte nå'n betrod.
De här, som di kunne få arbete hos. Åke - Kjell
to' an dom o' hade dom ti' o' själva. O' dom ages-
tanterna hade han inbudsade i en hålaa ett
stycke frå' huset. Där hade han dom verbåd-
dade i hö. Emellertid' så drev di agestanterna
ikring o' stolt på' när o' fjärran i bygden. Så när
di gått på' o' stolt så en ti', så sa Åke - Kjell: "Di
har blivit så bestolna här i kring, så vi få väl sät-
ta vaket ikring oss, för annars blir väl vi bestolna,
vi må'. Emellertid' så ställde di då' så, att den

2987

oins skulle vakta omn natten o' den an're den
 an'ra natten, o' så räddade di om. Sen härns Huges
 funderade på, så att di nätterna hans folk sto'
 vakat hörd di ä' mä' öarna. Sen natten därpå va'
 dä' lyst o' lugnt. Natten ätte' sto' Huges folk på
 vakat, o' då kom di te'baka. O' en natt sa' en dräng
 på ett annat ställe, som hörd di köra förbi: "Be-
 stämt va' dä' ein ä' Huges hästar, för ja' kände i-
 gen honom på gångandet" - dä' va' mest o' göra
 på Kjolleboda, o' di fick va' oppa nätterna igenom
 o' sprakta o' sy ihop puter o' stoppa i kuagods,
 som di skulle gömma. O' så för att dä' inte skul-
 te dras nä'ra misstankar, så hadi en gammal
 käring där, som hadi vattusot, o' di laddes, dä'
 va' så illa mä' henne, att di måste vaka över
 henne. Så loja va' di. - Sen te' all olycka, så
 ble' Huges-Kjoll ovän mä' den där agestanken.

Han fick inte så mycket brännvin, han ville ha.
Då va' viest en anda' jul. Då gick han upp te'
en bonus i Fulseboda, som hetta Hans Tosing, o'
så sae han te' honom: "Es d'ä', så du vill bestä
ett hal'stop brännvin, så ska ja' säga de, ha di
na granne dyne ä' komma." Sen söp di ihop,
o' sen ble' dä' rapport te' länsmanen, o' tredje
dä' jul va' di där o' rammsakade. Min farfar va'
mä, för han va' fjärringsman. O' sen kom di ja
dit o' ginge om Koningsbyggningen, men di hetta
ingenting, så väl hade di gömt ut. Sen när di ha-
de rammsakat, så va' Kuge-Kjäll älle' en mängd
brännvinsflasker o' satte på bordet, o' så sae han:
"Kom nu herana, så ska' vi ha varsin sup! Då viest
te' ni väl, att ni ingenting skulle finna här!" Då
sae di: "Eftersom vi nu ä' här, så ska' vi gå ner
i uthuset o' se där o' se så." O' där va' dä' inte så väl

2987

gömt, så där började di o' hitta. Då sae Kuge-Kjoll:
 "Ja' dä' kommer inte me va'." Sen gick di opp i
 storbyggvaden igen o' revv opp golven o' muren,
 o' där hittade di allt möjligt silver o' gull, som
 Kuge-Kjoll hade murat in i väggarna o' gömt un-
 ne golvet. Sen gick di te' en låa, o' där hittade min
 farfar en gammal sillaffäring, som di hade haft
 o' skett i, tjurarna, för om vintern, när dä' va'
 snö, hade di ju inte fått gå ut, o' då sae han:
 "Där hittade ja' själva karaktäryman (= hönungs-
 kunnan) O' en va' så dumme, så han stack me
 harnen i den. — Hur mönna di va' som ok ä' te'
 häkelt om tvällen, dä' vet ja' inte, men ja' tän-
 ker di va' en fem stycken. Di fick långt straff, o'
 ja' tror, morstean dör i fängelset.

Han hade gift bort sin dotter te'
 Farabol, o' när di fick höra, att Kuge-Kjoll kom-

2987

mit i häkte, så löjade di höllna opp dyner o' puter o' läckern. O' då' osade illa i hela byen. För när grebbena gifte se, så skulle hon ju ha hemgift, o' då' hade länge fatt ä' då' stulna o' gällt hemme.

Di sac också, att han fatt papper-na på hemmanet också, för se, då' va' krono-hemman; o' när di sen frågde, va' papperna va', så hade di inga. Utan gärn halle di som sin egen.

Då' va' en kenalle, som va' handlande o' drov ivering, o' han ble' om at, o' ingen rieste, va' han va' bleen ä'. Men så en frektan ä'v därätte' hittade di schekket, o' då' ble' då' det luset brett för då' också.

Pigan, som lå' foten på nacken.

2987

Så' va' ena pje, som hjante i Rom-
 behygd, o' när då' en da' te' mot midda', så skulle
 loka gå' hem o' hämba kogesmat. Yngstet på' den
 li' en brude försöka lägga foten på' nacken, o' när
 hon gått ett stycke, så tänkte hon, att hon skulle
 försöka, om hon kunne. O' hon lydde, men hon
 lydde inte lå' där den igen. Då' kom då' en stor so
 o' sprang, o' den förades så illa må' lösen, o' hon
 kunne inte göra nånting. Men då' di inte hörde å
 grabbena må' kogesmaten, så gick di o' ledade ätte
 hemme, o' di tillade hemme, men soen hade varit
 så illa må' hemme.